

5. Szám.

etéből“

ok kísé-
esb ese-
már a
tet ma-

„Büvé-

Kisebb
arabok.
mények,
ében, s
fogják
t. Meg-
közt a
minden
ők szá-
k kisor-
ók közt.
e Lap
régí és
zivéhez
bácsi.

fizetőit,
szives-
meguji-
e fenn-

frt

postai
talához
3. sz.

atala.

KIS LAP

CSEREBOGÁR. (Lásd a 411. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIV. köt. 26. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898. június 26-án.

HAMUPIPÓKE.

— Tündéri vigjáték két felvonásban. —

(Képekkel.)

(Végső.)

Második felvonás.

Színhely: terem a királyi palotában, fényesen kivilágítva; jobbra mennyezet alatt két trón-szék, ezek mellett kisebb szék. Balra és a háttérben nagy ajtók, tárva.

Első jelenet.

A mostoha, Rózsa, Csilla, hölgyek, urak, később a király, a királyné, a királyfi és az udvar-mester.

A mostoha (leányaival a teremben csoportosan álló, sétáló hölgyek és urak közt előre furakodva.) Csak jertek utánam . . . még elég korán érkeztünk, a királyi család még nincs itt.

Rózsa. — Itt álljunk meg . . . itt nagyon jó helyen vagyunk. Ott fog ülni a királyi pár és a királyfi.

Csilla. — Ne engedjük senkinek, hogy élénkbe álljon. Egészen közel leszünk.

A mostoha. — Okvetlenül szembe fogtok tűnni, akkor pedig annyi mint bizonyos, hogy a királyfi közületek választ. No, nekem mindegy, akár melyőtök lesz majd királyné.

Rózsa. — Nekem nem mindegy! Én leszek az!

Csilla. — Nem olyan bizonyos. Mert én is itt vagyok ám és bizom benne, hogy nekem jut a szerencse. Majd csak én leszek királyné.

Udvar-mester (belép.) Hölgyek, urak, helyet kérek! Jönnek a felséges uraságok! (A vendégek a trón-székekkel szemközti oldalon sorakoznak s mélyen meghajolnak. A király, a királyné és a királyfi belépnek és nyájasan köszöngetve vonulnak a trónszékekhez. A királyi pár a trónszékekre, a királyfi a kis székre ül.)

A király (nagyon nyájasan és vidáman.) Üdv kedves vendégeimnek, hölgyeknek, urak-

nak egyaránt! Nagy örömünkre szolgál, nekem is, a királynénak is, hogy meghívásunkra ily nagy számmal jelentek meg.

A királyné. — És reméljük, jó kedvet is hoztak, jól fognak mulatni királyi házunkban. Mindjárt megszólal a zene, kezdődik a táncz s kedves fiunk fog jó példával elől járni. (A királyfihoz fordulva.) Ugy-é, kedves fiam?

A királyfi (unott, kedvetlen arccal.) Még nem tudom . . . egyelőre nincs kedvem tánczolni. (Félre.) Ezek a tánczos nők egymásra irigykedve lesik, melyiket választom tánczos-páromnak. Csöpp kedvem sincs az egész mulatsághoz, mikor tudom, hogy valamennyit csak a nagyravágyás hozta ide. Mind királyné szeretne lenni.

Rózsa (Csillához.) Ugy látszik, hiába állunk közel, a királyfi még egy pillantást sem vetett erre felé.

Csilla. — És milyen savanyu képet vág! Mint ha nem is tánczra készülne, hanem foghuzásra.

A király. — Az idő repül, ne vesztegesdük a vidámságnak szánt perczeket! Udvar-mester, szóljon a zene!

Udvar-mester. — Igen is, Felség! (Az oldal-ajtóhoz lépve, int; a szomszéd teremből nyomban zene hallatszik.)

A királyné (a királyfihoz.) Kedves fiam, válassz tánczos-párt és nyisd meg a bált.

A királyfi. — Csak kezdjék meg a tánczot . . . majd később talán rá gondolom magamat.

A mostoha (leányaihoz.) A királyfi nem valami nyájas házi urfi, mondhatom.

Rózsa. — Csak nézne már egyszer ide, tudom, mindjárt tánczra hívna.

*

Ha

vétle

vidán

előté

Sem

totta

muln

a me

bizta

A

a ke

látta

Ró

(A k

tök.)

A

királ

nyitr

czos-

Ha

oly

elfog

A

megh

gyen

Ha

már

is le

A

veler

pedig

Ha

a le

séges

A

szól

Ud

és k

*Második jelenet.**Voltak. Hamupipőke.*

Hamupipőke (az előbbi jelenet végén észrevétlenül belépett és a vendégek mögött, vidám kíváncsisággal nézegetve szét, lassan az előtérbe jött, úgy hogy a királyfi láthatja.) Semmi bajom sem esett, szerencsésen bejutottam. Jaj de szép itt! Lesz mit megbámulnom. Ni, ott állnak Rózsa, Csilla meg a mostohám... de nem fognak rám ismerni, biztatott keresztanyám.

A királyfi (hirtelen élénken föláll.) Ki az a kedves, bájos leányka? Még soha sem láttam. (Megindul.)

Rózsa. — Aha! Jön! Jön, felénk jön! (A királyfi rájuk sem nézve halad el mellettük.) No? . . . Kihez siet úgy?

A királyfi (Hamupipőkéhez.) Bájos hölgy, királyi atyám kívánságára nekem köll megnyitnom a bált. Kérlek, légy az én tánczos-párom!

Hamupipőke. — Ó, hogy volnék én méltó oly nagy tisztességre! Dehogy merném elfogadni!

A királyfi (vidáman.) Csak hogy akkor megbukik ám a bál és miatta nagy szégyent vall a király.

Hamupipőke (nevetve.) Én miattam? Az már ugyan furcsa volna! Már ugyan hogy is lehetne?

A királyfi. — Ugy, hogy ha nem tánczolsz velem, mással én nem tánczolok, akkor pedig a többiek sem mernek hozzá fogni.

Hamupipőke. — Jaj, azt már nem veszem a lelkemre! Ha éppen úgy akarod, fenséges hercegem, nagy örömmel tánczolok.

A királyfi (karját nyujtva.) Siessünk, már szól a zene! (Az oldal-ajtón távoznak.)

Udvar-mester. — Sorakozzanak a párok és kövessék a királyfit! (A vendégek páro-

sával távoznak a királyfi és Hamupipőke után.)

A király (az udvar-mesterhez.) Ki lehet az a kedves bájos leányka, akivel kedves fiam tánczol?

Udvar-mester. — Felséges uram, nagy zavarban vagyok . . . okvetlenül meghívott vendég, de nem jut eszembe a neve.

A királyné. — Nem baj! Majd megtudjuk. Most mi is vonuljunk a terembe, lássuk, hogy mulat kedves fiunk. (El a királylyal és az udvar-mesterrel.)

*

*Harmadik jelenet.**A mostoha, Rózsa, Csilla, majd a király, a királyné, később a királyfi és Hamupipőke.*

A mostoha (ki leányaival hátra maradt.) Mi ez? Hogy is van? Mind elmentek . . . Hát mi . . . hát ti? . . .

Rózsa (boszusan.) Mi itt petrezselymet árulunk!

Csilla (mérgeesen toppantva.) Még csak párunk sem akadt, aki tánczra vinne! Jaj! Megpukkadok!

Rózsa. — És az együgyü királyfi! Mellettünk halad el és ránk se néz!

Csilla. — Megfoghatatlan! Valjon ki lehet az, akit tánczos-párjának választott? . . . Olyan ismerős a képe . . .

A mostoha. — Az ám! Emlékeztet Hamupipőkére . . .

Rózsa. — Csakugyan! Épp olyan csuf, kiállhatatlan.

Csilla. — Csitt! A királyi pár jön.

A mostoha. — Vonuljunk félre. (Az egyik ajtó felé huzódnak.)

A király (a királynéval belép.) Nagyon jól van! Ezt már szeretem! Oly vigan, tüzesen tánczol a fiunk, hogy tán abba sem hagyja kivilágos kivirradtig.

*

A királyné. — De van is olyan tánczos-párja, amelyet még soha sem láttam. Oly bájosan, oly kecsesen lejt, akár csak valami tündér.

A király. — Igaz! Oda is szóltam fiunknak, hogy ha vége ennek a táncznak, mu-

tassa be itt nekünk azt az ismeretlen kedves leánykát. Ime, jönnek is.

A királyfi (Hamupipókével belép.) Felsőleges atyám, parancsod szerint ime, bemutatom tánczos-páromat. Nevét meg nem mondhatom, titkolja a csintalan.

... A NEVEMMEL NEM SZOLGÁLHATOK.

A király. — No, de nekem, királyodnak, csak megmondod, szép leánykám? Mert, remélem, nem vagy idegen?

Hamupipóke. — Felsőgednek legalázatosabb szolgálója vagyok, csak épp a nevemmel nem szolgálhatok.

A királyné. — De ugyan mért gyermekem? Lásd, nagyon tetszel nekem is.

Hamupipóke. — Felsőges királyném, tulságosan kegyes vagy! De mégis hogy ki vagyok és hol lakom, megmondanom nem szabad, egyelőre legalább!

A
sőbb
ves t

Há
sem

A
nyujt

H

Majd

terem

tekin

óra

jár .

tem

király

A

ten

Ham

csinta

kider

csoda

A

kelő

szony

sem

Nézz

tóból

nak.

hoz á

A

nyav

ajtób

pár

sen

nyal

Ró

táncz

Cs

jöttün

ránk

A királyfi. — Jól van, jól; hát majd később! De már újra szól a zene s tudod, kedves titkolódzó, minden tánczra lefoglaltalak.

Hámupipőke (hamiskásan.) Az mind-össze sem lesz sok.

A királyfi. — Hogyan? Miért? (Karját nyujtva neki.)

Hamupipőke. — Majd meglátod. (A teremben levő órára tekintve, félre.) Az óra már éjfélre jár . . . nem felejttem ígéretem! (El a királyfival.)

A király (elégedetlen utánok nézve.) Hamiskodik a kis csintalan. De majd kiderítjük, hogy kicsoda.

A királyné. — Előkelő herczeg-kisasszony, abban nincsen semmi kétségem. Nézzük innen az ajtóból, hogy tánczolnak. (Az oldal-ajtóhoz állnak.)

A mostoha (leányaival elő jön a hátsó ajtóból.) . . . FELHUZZA A CZIPŐT. (Lásd a 407. lapon.)

Rózsa. — És a királyfi újra őt vitte tánczra . . .

Csilla. — Megesz a méreg! Minek is jöttünk ide? Csak ögyelgünk ide-oda, senki ránk sem hederít!

A mostoha. — Csak türelem! Szeszélyesek a királyfiak, gyorsan változik a kedvök. Csak legyünk itt közel, majd még belénk botolhatnak.

A király (a királynéhez.) Valami kavardás támadt a tánczosok közt . . . nem is látom a fiukat.

A királyné. — Én mint ha látnám . . . ni . . . ott áll . . . most erre felé szalad . . .

A király. — Az ám! . . . valami baja van . . . most az udvarmesternek mond valamit.

*

Negyedik jelenet.

Voltak. A királyfi. Az udvarmester. Hölgyek, urak.

A királyfi (sietve belép és körül néz.) Itt sincs! Hová lett?

A királyné. — Kit keresel, édes fiam?

A király. — Mi a baj, hogy úgy ki vagy kelve a képedből?

A királyfi. — A tánczos-páromat keresem . . . Egy fordulónál hirtelen le-

siklott a karomról, egy másik tánczos pár épp akkor élembe perdült, aztán még egy, meg még a harmadik és mire kimenekültem a tolongásból, a tánczos-felem eltűnt! Kerestem minden felé, nincsen sehol!

A király. — Megtréfált a csintalan. Majd elő kerül.

A királyné. — S ha nem kerül, van itt tánczosnő elég.

Rózsa (anyjához) — Most ránk kerül a sor!

Csilla. — Most már talán csak észre vesz?

A királyfi (nagyon határozottan.) Egy lépést sem tánczok, ha többé elő nem kerül!

Az udvar-mester (belép.) Fenséges hercegem, a tánczos-párod nincs többé a palotában. Épp hogy éjfél ütött az óra, látták távozni. Nagyon sietett, el is vesztette a fél czipőcskéjét . . . ime, ez az!

A királyfi (elkapja.) Igen, ez az . . . olyan piczi, mint ha tündéré volna! De ki lehet és hová lett, aki viselte? Addig nem lesz nyugtom, pihenésem, míg ki nem deritem!

*

Változás.

Színhely: szépen butorozott szoba a mostoha házában.

Ötödik jelenet.

A mostoha, Rózsa, Csilla, Hamupipőke.

A mostoha (Hamupipőkéhez, aki ruhát, csipkét s efféléket rakogat a fiókos szekrénybe.) Megint lustálkodol? Végezz szaporán, aztán lódulj a konyhába! Idejére kész legyen az ebéd!

Hamupipőke. — Igen is, majd iparkodom! (Félre.) Csak sikerüljön! Nem állok jól róla, hogy kozmás nem lesz a leves! Még ugy zug a fejemben az a pompás muzsika! Jaj de nagyszerű volt! (Halkan dudolgat).

Rózsa (aki Csillával együtt a pamlagon hever.) Mit hallok? Tán bizony még nő-tára gyujtsz rá?

Hamupipőke. — Ne vedd rossz néven, kedves Rózsa . . . de mikor olyan jó ked-

vem van! Hát nektek nincs jó kedvetek a fényes bál után? Vagy tán nem mulattatok, tán keveset tánczoltatok?

Csilla. — Micsoda vakmerő beszéd! Hogy mersz ilyet csak gondolni is! Majd holtra tánczoltattak, még pedig a királyfi és más hercegek.

Hamupipőke. — Igazán? Akkor hát mért nincs jó kedvetek? (Félre.) Amig én ott voltam, biz' az nem úgy volt. No, talán éjfél után. (El.)

Rózsa. — Még ez a haszontalan Pipőke is boszant! És el sem szabad előtte árulni a dolgot . . . (Kivülről kürt-szó hangzik.) Mi az?

A mostoha (az ablakon kitekintve.) A király hirnőke kürtöl . . . a királyi diszhintó halad erre . . . most az udvar-mester szállt ki belőle . . . egyenest ide tart . . .

Rózsa. — Mit akarhat?

Csilla. — Tán utólag köszön be a szerencse.

*

Hatodik jelenet.

Voltak. Udvar-mester.

Az udvar-mester (belép.) Bocsánat, hölgyeim, hogy alkalmatlankodom; de királyi megbízásban járok el, egy szép és kedves leánykát keresek . . .

A mostoha (örvendezve.) És ki legyen az?

Az udvar-mester. — Hja, épp az még a titok, melyet ki kell deríteni. Az udvari bálon egy bájos tánczos nő elvesztette a czipőcskéjét, maga pedig eltűnt; de a királyfi megesküdött, hogy fölkutatja s akár hogy elmaskarázná is magát, ráismerünk, mert itt a czipőcskéje. Akinek ráillik a lábára, az lesz a királyfi felesége s egykor majd királyné. Parancsom van

tehát, hogy az ország minden leányával próbáltassam meg ezt a czipőcskét.

Rózsa (mohón.) Nagyon szívesen fölpróbálom. Azt hiszem, éppen illik a lábamra. (Leül és próbálja.)

Az udvar-mester (arczát fintorgatva.) Ne tessék erőlködni, úgy látom, hogy hiába . . . az ujja sem fér belé.

Rózsa (boszusan.) Nem megy . . . lehetetlen . . . Jaj, megpukkadok!

Csilla. — Add ide! Az én lábam sokkal kisebb. (Próbálja.)

Az udvar-mester. — Dehogy . . . dehogy . . . inkább még nagyobb. (Vissza veszi a czipőcskét.) Tehát itt sincs az ismeretlen . . . Mert, ugy-e, itt több leány nincs a házban?

A mostoha. — Nincs már senki. (Kivülről vig dal hallatszik.)

Az udvar-mester. — Ki dalolgat oda künn?

A mostoha. — Ó, az senki . . . az csak a mostoha leányom, afféle konyha-szolgálo.

Az udvar-mester. — Akárki, a czipőcskét neki is föl kell próbálnia. Így szól a fenséges ur parancsolata.

A mostoha. — De mondom . . .

Az udvar-mester. — Semmi kifogás! A király nevében parancsolom! Jöjjön be az a leányzó!

A mostoha (az ajtóhoz lép és kiszól.) Hamupipőke! Jöjj be!

*

Hetedik jelenet.

Voltak. Hamupipőke, majd a királyfi.

Hamupipőke (belép.) Mit parancsol, mama?

Az udvar-mester. — Én kérem, szíveskedjék fölpróbálni ezt a czipőcskét.

Hamupipőke (félre.) Az én elvesztett czipőcském! Jaj, mi lesz most? (Felhuzza a czipőt. Lásd a képet a 405. lapon.)

Az udvar-mester (élénken.) Megvan! Felhuzta! (Az ablakhoz rohan és kikiált.) Ap-ród! Jelentsd a királyfinak, hogy bejöhét, megtaláltam az ismeretlent! Itt van!

A mostoha. — De az lehetetlen . . . hiszen ott sem volt a bálban . . . Ez pusztán véletlen.

Hamupipőke. — A bálban ott voltam és ez valóban az én czipőcském, melyet elvesztettem. Mindjárt megmutatom a párját is. (El.)

Rózsa. — Jaj! Elájulok! Szét pukkadok! Ha ezt a hitvány kis Hamupipőkét érné a szerencse . . .

Csilla. — Jaj! Menten agyon lapit a guta!

Hamupipőke (vissza tér, kezében a másik czipőcskével.) Ime itt a párja!

A királyfi (Gyorsan belép.) Hol van? (Megpillantja Hamupipőkét.) Te vagy az! Rád ismerek ebben a szerény áruhában is . . . A próba sem szükséges . . . de mert kihirdettem, hát legyen! . . . Ni, kezében a czipőcske párja, a másik már a lábodon. A párját is a lábadra huzom. (Megt teszi.) Így! S most viszlek a palotába mint menyasszonyomat. Ott leszel anyámnál, a királynénál addig is, míg megtartjuk nagy pompával lakodalmunkat.

Rózsa (ájuldozva.) Jaj! Végem van! Ó!

Csilla (szintén.) Megöl a méreg! Ó!

Hamupipőke (zavartan.) Fenséges királyfi, nem értem . . .

A királyfi. — Nem köll egyebet értened, csak azt, hogy téged választottalak feleségemnek, jövőbeli királynémnak. (Karját nyújtja.) A hintó vár, induljunk! (Indulnak.)

A mostoha (alázatosan.) Kedves Pipőke . . . tudod, én mindig szerettelek . . . jó voltam

hozzád . . . s most hogy fénybe, hatalomra jutsz . . .

Hamupipők (komolyan.) Soha sem szeretetek, mindig rosszak voltatok, ámde azért ne féljete: a sok rosszért én majd jóval fizetek!

— Fügöny legördül. —

FÜZÉR.

VIRÁG, virág, kis virág,
Hadd szedjelek rendbe!
Óvatosan, vigyázva
Foglak a kezembe.

Ujjaimmal szirmodat
Jaj, el ne fonnyasszam,
Hogy mindnyáját takaros
Füzérbe fonhassam.

Azután felfüggesztem
Szoba ajtajára:
Az én édes jó anyám
Születés-napjára.

A LEGNAGYOBB UR A HÁZNÁL.

— Beszélyke Vilma nénitől. —

MINDIG csak királyokról, hercegekről, szultánokról és egyéb nagy urakról mesélnek nektek. Miért nem inkább a kis Misiről? Hiszen ő nagyobb ur volt valamennyinél! Már tudni illik nem hogy éppen igen nagyra nőtt

volna, mert ő volt a legkisebb a háznál; de a nagyok mind meghajoltak előtte. Ha Misike így szólt:

— Adjátok ide nekem azt a kék eget! . . . ime, már is a tavacsában ott uszott a kis Misi lábainál.

Ha lovat, macskát, kutyát vagy kakast kívánt magának . . . ime, már is ott termett egy jó bácsija, aki hátára emelte, körül hordozta, meg is nyargaltatta, az ostornak s a »gyi te!« szónak ugy engedelmeskedve, akár csak egy jól nevelt lovacska. Egyik nénije meg beállott cizcizának és úgy nyávogott, egy másik meg csahintott neki mint a Puskás kutya, a nagymama pedig a Misi kedvéért élesebben kukorékolt a sarkantyús kakasnál.

Ha Misike sirt a háznál, minden szem könyezett; ha nevetett, az egész ház csak úgy csengett a vidámságtól. Ha a nénikék eljöttek és az édes kedves kis Misit csókjaikkal elhalmozták, Misi a kabátkája ujjával letörölte a puszikat és csak is a selyem kötő-zacskó után nyult, azt kutatgatta:

vajjon mit hoztak neki a nénikék? Édeséget-é, vagy játékot?

Misikének minden meg volt engedve; s neki minden olyan jól is illett, mert hát... egyetlen volt! Nem volt neki párja!

De hiszen! . . . nem soká maradt ő a legnagyobb úr a háznál. Mert a jó gólya-

madár, hogy tavaszszal haza került a nagy utazásból, hozott a hosszú piros csőrében egy Misinél is kisebb fiucsokát, tehát sokkal nagyobb urat, aki egy percz multán elűzte a legnagyobb urat az ő birodalmából.

Szegény Misit már most akár hányszor állították a sarokba; de még a sötét kamrába is elcsukták, ha rosszalkodott. Sőt — mi tagadás benne? — egyszer-más-szor bizony ki is porolták a hátul-gomboló nadrágocskáját, de akkor, amikor maga is benne volt.

Már nem is a Misike volt ő, hanem

semmirevaló, haszontalan kis gyermeknek hívták. És már nem is a jó papához hasonlított, hanem — mint a dada mondta — a legvénebb nénijének volt a képmása. Szegény Misike! Midőn látta hogy már az ő uralmának se hire, se hamva: akkor

kézel-lábbal döngette az ajtót és így vitott:

— Nekem nem köll öcsike! Nem, nem akarom! Nem türom. Vidd vissza gólya, vidd el messzire!

Erre a kiabálásra benyitott a nagymama és . . . elnászpángolta Misikét. A Misikét!

Még pedig a nagymama! Az a becéző, gyöngéd, türelmes jó nagymama! Ez halhatlan! Most sirt ám csak Isten igazában Misike. Jaj, de csak fájdalmasan, keservesen sirt! De mert senki sem ügyelt rá, senki sem sajnálta, senki sem könyörült rajta: hát lassacskán elhallgatott és olyan csöndes és kezes lett, mint a báránka.

Este, mielőtt lefekvéskor az imáját elmondta, félig fuldokolva kérdezte a nagynénit, kinek a dada állítása szerint a képmása volt:

— Mondjad csak Mari néni, mivel érdemteltem én meg

azt, hogy most már senki sem szeret engem a háznál?

— Inkább úgy kérdezd fiam, felelt keményen, zord hangon az agg néni, mivel érdemtelmed meg azt a nagy szeretetet és gyöngédséget, mellyel eddig elhalmoztunk?

A . . . FÜGGÖNYT FÉLRE TOLVA. . .

(Lásd a 410. lapon.)

Bizony te azt érdemtelenül nyerted, hát ne csodáld, hogy ily könnyen el is vesztetted.

Misi erre csak annál makranczosabb lett. Hogy gyűlölte azt a piczi öcsikéjét, aki már most ő nálánál nagyobb úr volt a háznál! De hiszen . . . majd megmutatja ő annak a csöpp fajankónak, ki az erősebb? Majd megboszulja magát rajta! Egyszer csak fogta az új kardocskáját, melyet Miklós bácsitól kapott s belopódzkodott a háló-szobába. Egyenest a kis öcsse bölcsőjének tartott. A kék selyem függönyt félre tolva (Lásd a képet a 409. lapon.) most látta először testvérkéjét, amint piczurka öklöcskéjét kipirult gömbölyü kis orcájához nyomván, édesen szendergett. No most! Űtött a boszu-állás órája!

Misi kirántotta a kardját, fölibe hajolt ellenségének és . . . messzire, de jó messzire dobván el magától azt a veszedelmes kardot, csókjaival halmozta el az ő kis öcsikéjét.

— Istenem de csak édes, kedves, aranyos kis eleven babánk van nekünk! Olyan mint az angyalka! És ez igazán az én öcsikém? Én vagyok az ő bátyja? Igen, igen, én vagyok! Ezentúl én leszek az ő példája, az ő pártfogója! Ó, ugy örülök, olyan boldog vagyok!

BÜVÉSZET.

(Képekkel a 412. és 413. lapokon.)

I. A tánczó drót.

MUTASS barátaidnak egy darabka drótot, azzal a kijelentéssel, hogy valami táncz-kedvelő vig szellem lakik benne. Mert azonnal tánczra kerekedik ám, mihelyt kedvére való zenét hall. Nevetni fognak, de bebizonyítod, hogy nem tréfa. Egy kis előkészület kell azonban hozzá.

Ettől a perctől fogva, a háznak legkisebb, most már legnagyobb urának nem volt türelmesebb, engedelmesebb szolgálja Misinél. Minden játékát átengedte neki, minden jó falatját megosztotta vele és így minden nap, minden órában, minden percben vissza-vissza nyert egy részt abból a birodalomból, melynek egyszer ő is ura volt. Csak hogy most már nem is vesztette el azt a nagy szeretetet, soha többé.

Két egészen egyforma, finom poharat egymás közelébe állítasz és mindegyiket megtöltöd vízzel, de csak negyedrésznnyire. Aztán késfokkal meg-meg csendited az egyiket is, a másikat is és kevesenként vizet töltsz hol az egyikbe, hol a másikba mind-addig, míg a két pohár egészen ugyanazt a hangot adja. Vagyis: a két poharat egyformára hangoltad.

Ekkor az egyik pohárra ráhelyezed a vékony, finom drót-darabkát, legörbitvén a

két végét; azután megnedvesített ujjaddal a másik pohár szélét körül-körül dörzsölvén, énekelted. A zengő pohár rezgése átszármaszik a másik pohárra s erről a drót-darabkára, mely csakhamar izeg-mozog a pohár szélén és mulatságos tánczot jár mindaddig, míg a másik pohár zengése tart.

*

II. Az iszákos gyapot.

Mutass a nézőknek egy közepes nagyságu poharat, mely szesszel van tele töltve. A pohár mellett pedig mutass egy nagy kalapot, tetézetten tele rakva gyapottal, melyet előzőleg jól széttépdestél, hogy szinte szá-lakra foszlott és nagy tömeget mutat.

Ekkor kijelented a nézőknek, hogy bár a pohár telided-tele van, mégis beszorítod ezt az egész hatalmas csomó gyapotot is a pohárba, úgy hogy a szeszből egy csöpp sem fog kicsordulni. Bizonyosan azt fogják rá mondani, hogy lehetetlen. Pedig könnyen lehet.

Hogy megtehesd, aprócska csomókban kell a gyapotot a szeszbé mártanod. A gyapot gyorsan tele szívódik a folyadékkal s amint aztán a pohárba rakott gyapot szaporodik, óvatosan, kötő-tüvel lenyomkodod a pohár fenekére. Ily módon lassanként az egész nagy csomó gyapotot bele gyűröd a pohárba a nélkül, hogy csak egyetlen csöpp szesz is kicsordult volna. Az iszákos gyapot mind magába nyelte a szeszt.

Ezt a produkciót csupán gyapottal lehet bemutatni. Mert csak gyapotnak van az a tulajdonsága, hogy ily rendkívüli mértékben bírja a szeszt nyelni.

A HAMUPIPÓKE CZIPÓCSKÉJE

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

AHOL a mesét szeretik, mindenütt ismerik azt a kedves mesét Hamupipóké-ról, a kedves jó leánykáról, akit a gonosz mostohája és testvérei ellenében a tündér-keresztanya szerencséhez és boldogsághoz juttatott. Tudom, ti is mindnyájan ismeritek, sokszor hallottátok, olvastátok és

mindannyisor örültetek Hamupipóke diadalának.

Épp azért közöltem most a szép mesét új alakban: szindarab alakjában, hogy ügyes gyermekek, ahol számosabban vannak együtt, elő is adhassák. A közbe szőtt rajzok egy kis utmutatást adnak arra nézve is, körülbelől milyen jelmezt kell a szereplőknek viselniük.

A képeknek mintegy kiegészítése a mai számhoz mellékelte szép színes kép. Azt a jelenetet ábrázolja, mikor Hamupipóke már közel van a teljes diadalhoz, mert a királyfi éppen fölhuzza Hamupipókének a lábára a büvös cipőcskét, mely másnak senkinek sem illett a lábára, az irigy mostoha testvéreknek sem; de ime, illik Hamupipókének!

És az irigyek, gonoszok bár mennyire mérgelődnek, a királyfi beülteti Hamupipóké a fényes hintóba s elviszi a királyi palotába, ahol aztán nagy lakodalmat csaptak. Utána éltek is sokáig és még ma is élnek, ha már rég meg nem haltak volna.

C S E R E B O G Á R.

(Képpel a czimlapon.)

*ITT van a nyár: a meleg lombos nyár,
Szana-szerte zug a cserebogár.
Száll napközben árnyán a fagyalnak,
Este aztán neki megy a falnak.*

*Fogjunk egyet! . . . hogy ha lehet, hármat!
Tartsad készen szivaros ládám!
Pusztá kézzel el alig ha kapom —
Rája gyorsan kalapom' lecsapom.*

*Csitt! Ne mocsanj! . . . ottan ül egy éppen . . .
Majd melléje settengetek szépen . . .
Meg se szusszanj! . . . buta bogárkája! . . .
Csitt! . . . kalapom most dobom reája!*

*A kalapom csakugyan rá dobtam . . .
Hanem azért, baj! . . . meg nem foghattam.
Baj? Dehogyan baj! Még a szívem örült,
Hogy az a bogárka tova röpült*

A CZINCZI FARKINCZÁJA-HEGYE.

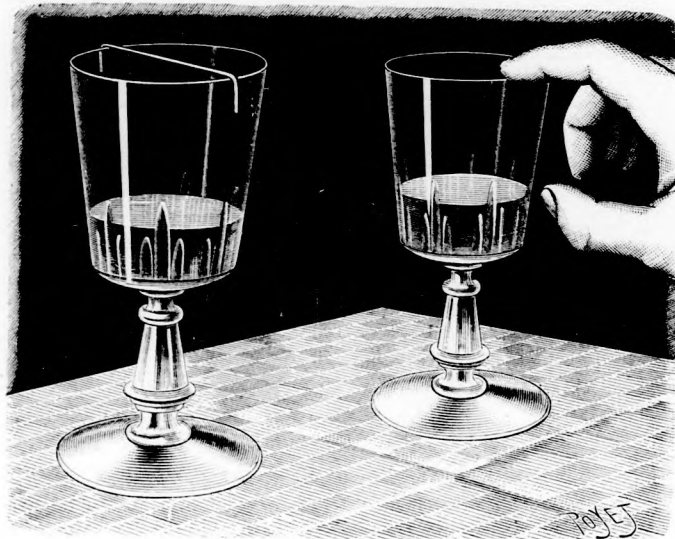
— Állat-történetke. —

NAGYON csinos legényke volt Czinczi, a mezei egerke. Volt neki hegyes fülecskéje, ragyogó szemecskéje, barnás bundácskája és fehér mellénykéje, ezeken fölül pedig olyan gyönyörű hosszú farkinczája, hogy méltán büszke lehetett reá. De mit ért az mind, ha nem volt soha egyetlen nyugodalmas percze sem!

— Ellenség les rám mindenfelől! sóhajtá riadozva. A levegőből varju, bagoly csaphat le; a mezőn róka, menyét ólálkodik... soha sem tudhatom, mikor ér el a veszedelem!

És amint így sóhajtott, szellő mozgatta meg a magas fűszálakat, mire Czinczi halálos ijedelemmel futott vaktában, maga sem tudta hová.

— Na, na, mitől ijedtél meg annyira? Mit futsz oly nagyon?

BÜVÉSZET. I. A tánczó drót. (Lásd a 410. lapon.)

Czinczi, ha lehetett volna még jobban megijedt volna a hirtelen megszólításra. De aztán meglátta, ki beszél. A jó öreg Vakondok ur dugta ki a földből a fejét, hogy egy kis friss levegőt szippantson. Látni nem látott ugyan, egészen be lévén a szeme növe, ami különben csöppet sem bántotta, mert majdnem mindig a föld alatt élt, ott pedig nincs szüksége a látásra; annál finomabb volt a hallása, rögtön ráismert a Czinczi lépteire. Mivel nagyon

barátságosan szólt, Czinczinek elmúlt kissé a remegése.

— Hogy ne futnék, hogyne félnék? ... mikor annyi az ellenségem! sóhajtá szomoruan.

— Most ki üldözött?

— Most... most? Nem igen tudom... talán senki... csak megriadtam, mert mozgott a fű.

— Már ez hiba, Czinczi barátom. Aki előre és ok nélkül is szepeg és ijedez, csak a maga baját és veszedelmét növeli.

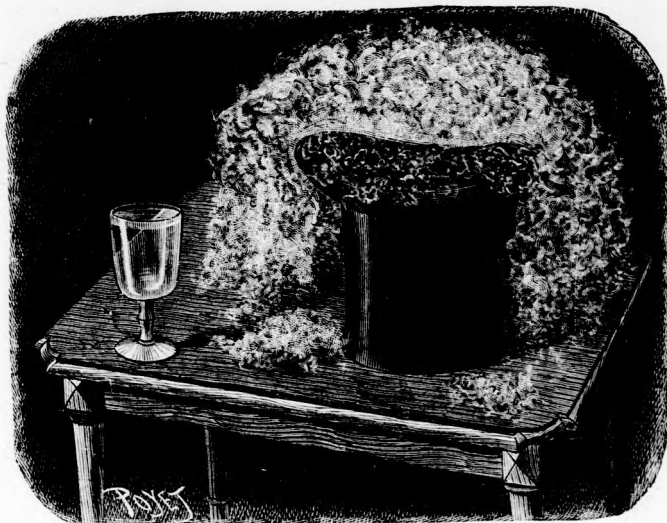
— Meglehet, hogy igazat mond, kedves Vakondok bácsi! De mikor oly gyöngé és tehetetlen vagyok! Nincsen semmi fegyverem, hogy megoltalmazzam magamat!

— No, no, nagyon is keveset bizol magadban. Van pompás szemed, jó hallásu füled, éles szaglásu orrod és hozzá nagyon fürge lábad. Ha ezt mind okosan használod, nem egy-könnyen érhet veszedelem. Én szívesen cserélnék veled, ámbár hogy én különben meg vagyok a sorsommal elégedve.

A jó öreg Vakondok még tovább is beszélt, arra törekedve, hogy egy kis bátorságot és önbizalmat öntsön Czinczibe. Jól tudta, hogy ez többet ér a gyöngének is, mint az örökös jajgatás és sopánkodás.

Czinczi eleinte meglepődve, aztán figyelemmel hallgatta az okos beszédet. Lassan-lassan meg is értette és teljesen másképp kezdett vélekedni saját maga felől.

— Valóban, nagyon oktondi voltam! No, másképp lesz már ezután!

BÜVÉSZET. II. Az iszákos gyapot. (Lásd a 411. lapon.)

Másképp is volt. Jó hasznát vette az okos tanácsnak, sokkal kellemesebben folytak ezen túl a napjai.

— Voltaképen nem is vagyok én olyan utolsó legény itt a mezőn! szólt elégedetten.

Lassanként nemcsak bátor és önértetes lett, hanem elbizakodott. Annyira meg volt elégedve saját magával, hogy ismerősei szinte bizony kiállhatatlannak kezdték találni. Hetykén simogatta hosszú bajusz-káját, foghegyről beszélt mindenkivel, jófor-

mán csak afféle nagyuri leereszkedéssel vette kegyesen észre régi barátait, ezek közt a jó öreg Vakondok bácsit is, akinek pedig talán-talán hálával tartozott. Nemcsak hálát nem tanusított iránta, hanem inkább még csufolgatta.

Egy napon, mikor a jó öreg Vakondok ismét kidugta a fejét a levegőre, Czinczi nevetve szólt:

— Jaj de furcsa, hogy nem mer kijönni, csak az orra hegyét dugja ki!

— Tudod, barátocskám, nappal az nem igen volna bátorságos rám nézve, mivel hogy nem látok. Azért csak éjjel sétálok ki.

— Mulatságos! Ennyire félni!

— Csak a mennyire az okosság parancsolja. Te pedig, úgy látom, kissé hetvenkedel. Ez nem helyes. Gondold meg, hogy sok az ellenséged.

— Nevetséges! Hiszen magad tanítottál meg rá, hogy nincs okom a félelemre. Igazad is volt. Persze, ha olyan ügyefogyott vaksi volnék mint te, olyan ügyetlen rossz lábakkal! Te bizony jól teszed, hogy a föld alá bujatsz, ahol senki sem lát.

— Ej, ej, Czinczi barátom, attól tartok, nem jó uton jársz. Nem ezt tanácsoltam én teneked. Az igazi bátorság és önbizalom nagyon különbözik a hetykeségtől. Így megint csak bajba juthatsz.

— Soha se félts engem! Tudom én most már, mit csinálok.

— Aligha! Mert épp most is büszkén hivalkodol, pedig én gyanus neszt hallok amonnan a bokor felől.

— Hahaha! A vén vaksi akar engemet figyelmeztetni! Engemet, aki nemcsak hallok, hanem látok is.

Látott bizony, még pedig ugyan-ebben a pillanatban halálos rémülettel látta, hogy a bokor alól menyét ugrik elő, egyenest feléje.

— Jaj, jaj! Végem van! Hová legyek, hová bujjak, elfog az ellenség!

Nem volt közel buvóhely más, csak az öreg Vakondok lakása.

— Jaj, kedves Vakondok bácsi, irgalom, kegyelem! Fogadjon be, mentsen meg!

— Bujj be hát no! felelt a jó öreg.

Czinczi gyorsan besurrant, de még sem eléggé gyorsan, hogy baj ne érje. A menyét megragadta a Czinczi farkinczája hegyét és húzta volna ki a prédáját, de egyszerre csak leszakadt a farkincza hegye. Czinczi nagyot sikoltott, de örült, hogy ha csonka farkinczával is, de biztos helyre jutott.

Ettől a naptól fogva nem volt Czinczi többé hetyke. Hogy csonka a farkinczája,

hiányzik a hegye, azt semmikép sem palástolhatta el; azért hát, mikor kérdezték, hova lett a farkinczája hegye, inkább őszintén megvallotta:

— Megfizettem vele a leczkét, mely arra tanított meg, hogy a komoly önbizalom és a hetyke elbizakodás nagyon különböző két dolog.

Pótló rejtvény.

— ó	— lég
— kos	— ér
— ár	— kar
— ék	— ad
— lom	— les
— agy	— öz
— kár	— szék.
— és	
— ma	
— eb	

E szavak mindegyike elé egy-egy megfelelő betűt helyezvén, mindegyik helyett más, ismét önálló értelmű szót kapunk, a kezdő betűk összeolvasásából pedig egy magyar közmondás tűnik elő.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi“.

Fordította MÓKA bácsi. Hat színes képpel. szép vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 24-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tuzok.

Helyesen fejtették meg: Bárdossy Margit, Tóth Alice, Krivány Dénes és Jankó, Mayer Géza, Jurenák Ferencz, Grossmann Sándor, Hampel Ferencz, Mérey Ágosta, Singer Vilma, Hedvig és Miksa, Máder testvérek, Pilz Erika és Felice, Gyermekek Kálmán (Írásod nagyon girbe-görbe elhányt írás, pedig meglátszik, hogy tudnál csinosan, rendesen írni, ha egy kis gondot fordítanál rá. Próbald csak meg! F. b.) Herzfeld Paula és Elli, Koch Nándor, Klein Janka és László, Goldheim Károly, Freund Imre, Sier Friczi, Schweiger Ilona,

Bárdosy Valéria, Diémár Kálmán, Kocsis Margit, Csiskó Anna, Böhm Mór, Folly József, Glücksthal testvérek, Eboczky Gabriella, Kövér Miczike, Török Stefi, Robitsek Magda, Stockinger Milike, Füge Ödön, Graef Paula és Márta, Jusztus Hajnalka, Ybl Márta, Andrassy Ilona, Geyer Józsi, Lendvay Miklós, Rakovszky Zsófia (részben), Ravasz Piroska, Kelényi Józsi, gróf Degenfeld Ilka, Hajnik Ilonka, a temesvári állami felsőbb leányiskola részéről Heumann Gertrud, Balogh Andor, báró Eliatschek Virike s Édi, Lányi Viola és Mela, Altstock Hugo, Badics Gizi, Kelemen Pali, Trebitsch Károly, Boros Emmike, Pattantyás Andor, Stancesa Miczi, Emmike és Gyula, Kovács Mariska, Záborszky Mariska és Dezső, Virág Rózsika és Juliska, Nagy Lenke és Ernő, Moesz Géza és Karsai (Kinek az írása? *F. b.*) Szumrák Jenő, Pessl Lipót, Fleischmann Erzsike, Pintér Ilona, Bajay János, Grössinger Sándor, Kazy Livia, ifj. Somogyi Zsigmond, báró Bánffy Marianne és Danóka, Pékány Ilonka, Berő J. Pál, Pávai-Vajna Gabriella, Hollós László, Piller Géza, Murgu János, Kiss Erzsike, Dessewffy Marika, Hering Hilda, Hadnagy Gábor, Szitányi Mariska (Ha magyar leánya vagy, magyarul is iratkozzál. Mariska de Szitányi idegenül hangzik. Különb a név utolsó betűje, az »i«, ugy is azt jelenti, hogy »de«. *F. b.*), Pethő Zoltán, Seyderhelm R. Feri, Nyegre Rózi, Hein Irma és Etel, Granitz Manó és Ödön, Sperlinger Emil, Husz Miczike, Berényi Margitka, Lipták Gyula, Fiedler Dezső (Miért »Kálmán helyett«? Ha Kálmán a megfejtő, küldte volna ő be a megfejtést, »helyettes« itt nem szerepelhet, csak ha beteg a megfejtő; de ezt meg kell említeni. *F. b.*), Jéger Sándor, Kramer Margitka, Ybl Ervin (*Forgó bácsihoz* című leveledet. Különb más főkba kerül s így megkésik a várt válasz, sokszor el is marad. *F. b.*), Bachrach Mátyás, Masjon Márta és Vilike, Csipkay János, Koronthály Zoltán, Lövinger Károly, Veress Gizi, Gyárfás Erzsébet, Singer Vilmos, Janny Giza, Kossaczky Gyula, Kohn Katicza, Kokits Viktor, Fried Ernő és Béla, Nékám István és Ervin, Pásztélyi Olga, Schönstein Mariska, Richon Lili, Szmrecsányi Imre, Weisz Lili, Kresz Károly, Fried Mariska, Kovács Piroska, Szinyey-Merse Jenő, Sziklay Vera

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Kelemen Pali*, *Szatmáron*, kinek a jutalom-könyvet (*»Bohóc-világ«*, mulattató színes képes könyv, *Kozma Andor* verseivel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« LIV. köt. 23-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Krásznonyi Stefi, Hollós László, Pásztélyi Olga.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Cseke Bálint. Nyáron a farkas a rengetegeg legsűrűjében tanyáz, ahol bőven lakmároz a szegény apróbb állatokból. Csak télen, midőn ezek odvaiba búnak, portyáz el messzibbre, kijő az erdőből s nagy insége idején még a falvakba is bemelegkedik. Mind-ezt pedig bővebben megolvashatod bár mely természet-rajzi tankönyvben. — **Kramer Margit.** A váratlan kedves megemlékezést nagyon, nagyon köszönöm. — **Berényi Margitka.** Már többször említettem, hogy a levél-írások nekem nem kötelességtek, hanem jogotok. Hogy haragudnám tehát azért, ha nem irsz? . . . mikor haragot egyáltalában nem ismerek kis olvasóimmal szemben, még akkor sem, ha egyik-másik rászólgál. A szigor nem haragból, hanem a szeretetből fakad. — **Bachrach Mátyás.** V-osztályu tanulótlól össze függő sorokat várok s nem oly érthetlenséget mint az, mellyel fölkerestél. Te olvastad-e vitéz Dobó László történetét s azt közölnéd a »*Kis Lap*« olvasóival, vagy azt kéred: én mondjam-e el? Ha annyit tudsz róla »mint réten a fü« (ezt írod): hogy szerethetted meg? — **Kollár Miklós.** Hogy testvér-nénéd boldog menyasszony, ennek örvendek. De nem igen van köze hozzá a te olvasó-társaidnak s így kénytelen vagyok mellőzni az eljegyzési ünnep részletes leírásának közlését a »*Kis Lap*«-ban. — **Kohn Katicza.** A te »rejtett neved« régóta ismeretes. — **Eboczky Gabriella.** A második megjelenés. — **Badics Gizi.** Itt is, az »Ós-Buda« nevezetű mulatóhelyen szintén szokás a confetti-dobás. De itt már annyian vissza élnek vele, hogy már-már durvasággá fajul s remélhetőleg nem sokára rendőrileg el fogják tiltani. Tudod-e a confetti-dobás jelentését s eredetét? — **Lamprecht Emma.** Nagyon megörültem jó édes anyádnak azon az elhatározásán, mellyel megengedte, hogy a ti kegyes adományotokat a szegény gyermekek javára fordítsam. A te finom és meleg érzésű szivecskéd bizonyára örömben dobban fel majd azon is, hogy az az összeg, melyet nekem küldöttél: sápadt, cse-nevész gyermek-társaid üdülésére fog szolgálni. — **Morzsányi Elluska.** Bár hova menj, a kiadó-hivatal utánad küldi a »*Kis Lap*«-ot, csak szabatosan és olvashatóan ír meg: hová? — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

A szünidei gyermek-telep javára: *Blum Mariska* 50 kr. — *N. N.* 50 kr. — *Lamprecht Emma* 1 frt. — *Gf. Forgách Aladár* 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókön!

F. b.

Előfizetési felhívás

KIS LAP

1898-dik évi július-decemberi folyamára.

(A „Kis Lap“ LV. kötetére.)

EZEN évnegyed végén a »Kis Lap«-nak most folyó 54-ik kötete is befejezést nyer s ezennel megnyitjuk az előfizetést a jövő évnegyeddal kezdődő új kötetre, mely a »Kis Lap«-nak immár 55-ik kötete lesz.

Több mint negyedszázados multja után a »Kis Lap« nem szorul már ajánlgató szóra; a tekintélyes könyvtár, melyet eddigi kötetei alkotnak, legjobban tanuskodik a mellett, hogy a »Kis Lap« immár huszonnyolcz esztendő óta a magyar gyermekvilág legkedvesebb barátja, mulattatója és oktatója. Az lesz jövőre is, kitartóan haladva tovább a rég kipróbált jó uton.

Az újabb, **ötvenötödik** kötet számára érdekes olvasmányok és művészi rajzok gazdag sorozata van elő készítve. Mindjárt az első számban beállít a kis olvasók kedvelt hőse,

„Rosszesont Ferke újabb viselt dolgai“

czimmel elbeszélés indulván meg rajzokkal, a tréfás mulatságos kalandok és csinyek egész sorozatáról, melyekben Rosszesont Ferke barátunk újabban jeleskedett s melyek, *Ida néni* jóvoltából, sok vidám órát fognak az olvasónak szerezni. Ezt

„Az arany-bánya“

czimü hosszabb elbeszélés fogja követni, művészi rajzokkal ékesítve s vonzó és érdekfeszítő történet keretében a hétköznapitól messze elütő sajátos étellel ismertette meg az olvasót. Lesz folytatása a

„Képek a magyar nemzet történetéből“

czimü rovatnak is, mely szép rajzok kíséretében hazánk multjának nevezetesebb eseményeit adja elő, ápolva, növelve már a zsenge ifjuság szívében a hazaszeretet magasztos erényét. Hasonlóképp a

„Vad Laci rajzai“

jól ismert tréfás sorozatnak s a „**Büvészet**“ rovatnak is lesz még folytatása. Kisebb elbeszélések, mesék, koronként **szindarabok**, ugyszintén minden számban **költemények**, mindnyája művészi metszetek díszében, s két-hetenként **színes műmelléklet** fogják ezentul is élénkíteni a »Kis Lap«-ot. Megmaradnak a rendes rovatok, ezek közt a rejtvények és feladványok rovata, minden héten **jutalom kisorsolással** a megfejtők számára, az év végén pedig **külön jutalmak** kisorsolásával a legszorgalmasabb megfejtők közt.

Sorakoztatok tehát újra a »Kis Lap« régi győzelmes zászlaja alá, ahol régi és új híveit egyforma szeretettel öleli szívéhez

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« ama t. előfizetőit, kiknek előfietésük e hó végével lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz. Athenaem-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Az eleven angyal-fia.

Műmelléklet a »Kis Lap« LV. köt. 26-dik számához.

LV. köt. 1. szám.